

Όταν τους φοράμε τ' αρχαία*

Όλα τα προβλήματα για τα οποία μιλάμε έχουνε τη ρίζα τους στο γεγονός ότι στο γυμνάσιο τα παιδιά διδάσκονται ταυτόχρονα νέα ελληνικά και αρχαία ελληνικά. Δηλαδή στην ουσία πριν κατασταλάξει το γλωσσικό τους αισθητήριο στα νέα ελληνικά πάμε και τους φοράμε τ' αρχαία και στην ουσία στο τέλος γίνεται στο μυαλό τους ένα κομπούζιο και δεν ξέρουν τι απ' αυτό ανήκει στα νέα ελληνικά, τι απ' αυτό ανήκει στ' αρχαία ελληνικά. Έχουν και μια αίσθηση ότι όλα ελληνικά είναι και τέλος πάντων ό,τι και να πούμε επιτρέπεται - και λίγο το θέμα ν' αλλάξουμε, λίγο την κατάληξη, λίγο από δω λίγο από κει πάλι ελληνικά θα πάρουμε.

Άρα λοιπόν να έχουμε τη συναίσθηση ότι πολλά απ' αυτά τα προβλήματα έχουν ως αφετηρία το γεγονός ότι τα παιδιά διδάσκονται ταυτόχρονα σ' αυτή την ηλικία - την ηλικία του γυμνασίου - αρχαία γραμματική και νεοελληνική γραμματική. Ας αφήσουμε λοιπόν το μέλλον, ας είμαστε αισιόδοξοι όσον αφορά το μέλλον, μήπως και αυτά τα πράγματα μπορέσουν και αλλάξουν και έρθουμε ας πούμε στην εποχή τη δικιά μου που εγώ έμαθα αρχαία μόνο στο λύκειο. Μόνο στις τρεις τάξεις του λυκείου και φαντάζομαι και πολλοί από σας το ίδιο.

Γιώργος Παπαναστασίου, διευθυντής του Ινστιτούτου Νεοελληνικών Σπουδών [Ίδρυμα
Μ. Τριανταφυλλίδη]

**(απόσπασμα από την 1^η σεμιναριακή συνάντηση-συζήτηση του Συνδέσμου Φιλολόγων ν. Δράμας, 20 Φεβρουαρίου 2012, απομαγνητοφωνημένο από τον Σ.Γκ.)*